

Open (t)huis

Voor de meeste mensen is thuis: na een drukke werkdag tot rust komen, even geen vreemden om je heen, schoenen uit en de benen op tafel. Maar er zijn ook mensen die hun privédomein altijd delen met anderen. **‘Ik woon in mijn visitekaartje.’**

Tekst ANNEMIEK VERBEEK Foto's MARIJN SCHEERES

‘Ik weet nooit wie komt eten’

Tinda van Smoorenburg heeft een huiskamerrestaurant in Noord en ruilde regelmatig tijdelijk met iemand van woning.

“Volgende week slaapt een onbekende Spaanse dame in mijn bed. Ik slaap in het hare. Nee, dat vind ik geen probleem. Al 23 keer heb ik zo aan woningruil gedaan, het is juist leuk dat iemand anders naar jouw specerijen kijkt en onder jouw douche staat.

Mijn huiskamerrestaurant begon spontaan, eerst met vrienden en via via kwamen er al snel vreemden. Vooraf is er wel contact, per mail of over de telefoon. Om het menu te bespreken, maar ook om te peilen wat voor mensen het zijn. Een kwartier van tevoren krijg ik wel gezonde zenuwen, je weet toch nooit wie er de trap opkomen. Die spanning maakt het ook zo leuk.

Voor gasten is het trouwens net zo gek, zij moeten aanbellen bij een doorsnee rijtjeshuis in Noord. Vaak staan ze eerst onwennig te kijken naar alle reisboeken, mijn zandverzameling en kookattributen. Aanknopingspunten genoeg voor een gesprek. Niet alle vragen over mijn privéleven beantwoord ik, vluchten naar het fornuis is het ideale excuus om daar onderuit te komen. In elke groep is wel iemand die de halve avond in de keuken staat om te kletsen. Het mooiste is het als ze als vreemden binnenkomen en kussend als vrienden weggaan.

Eén keer is het voorgekomen dat gasten te ver gingen. Een groep studenten stormde binnen en nam binnen een mum van tijd de ruimte over. Ze begonnen met meubilair te schuiven en waren zo dominant dat ik er echt van schrok. Ik moest even op adem komen in de slaapkamer; toen de paniek wegzakte heb ik één persoon uit de groep duidelijk gezegd dat dit niet kon, dat het mijn huis was. Toen was het gelukkig zo opgelost.

Mijn huis is zoals het is, ik verander niks als er een groep komt eten. Je thuis voelen betekent voor mij niet dat mijn huis exclusief van mij is.”

www.ij-keuken.nl

‘Vreemden bestaan hier niet’

Kitty Seur (53) woont samen met haar man Fred de Jong (60) in hun Bed and Breakfast Lieve Nachten op IJburg. “Het mooiste is het als gasten vergeten dat dit mijn huis is, en ik vergeet dat zij aan het eind van hun verblijf een rekening krijgen. Dat betekent dat je écht samen bent geweest. Met dat doel in het achterhoofd is dit pand ontworpen en gebouwd; een open, gastvrije ruimte, waar het leven van ons met dat van de gasten verstrengeld is. We noemen het zelf ook geen Bed and Breakfast, maar een groot logeereperiment. Het is een groot gezin met steeds wisselende kinderen. Er staat niet voor niks een citaat van Shakespeare op de gevel: ‘Wees aardig voor vreemden, het kunnen vermomde engelen zijn’. Echt vreemden zijn we nooit, diep van binnen kennen we elkaar allemaal. Dat betekent niet dat het soms niet schuurt of ongemakkelijk is. Maar ook dan ontstaat er iets, leer je van elkaar. We zijn zeven dagen per week, 365 dagen per week open. Dan hou je die obligate gastvrije glimlach niet vol; je moet jezelf kunnen zijn, ook in een mindere bui. Werken en leven in deze omstandigheid confronteert me ermee dat ik van alles vind van alles en iedereen, maar dat dat eigenlijk niet zo heel belangrijk is als de aandacht naar de ontmoeting verschuift. Soms werkt het niet. Die grens is heel subtiel. De één voelt dat feilloos aan, een ander heeft daar wat hulp bij nodig. Een dominant hard pratende Amerikaan kan gesust worden door zelf

bewust zacht te praten, kinderen hebben soms sturing nodig. Een enkele keer gaat het écht niet, dan vragen we iemand te vertrekken. We hebben geen vuistdik boekwerk met huisregels, maar de regels die er zijn, zijn heilig. Rust om tien uur ’s avonds, niet roken of blowen, niet eten op de kamer. Elke ochtend staat het ontbijt hier om negen uur op tafel, we eten met zijn allen. Het is niet verplicht, maar later op de dag ga ik geen eieren meer bakken. Dit huis is gebouwd naar onze smaak, en met onze eigen spullen ingericht. Dure, waardevolle spullen, verzameld tijdens onze vele reizen. Er gaat zelden iets stuk, gasten gaan er respectvol mee om omdat ze wéten dat het persoonlijke spullen zijn. Als ik alleen wil zijn, is dat meestal als het heel druk is. Het gaat mij niet om een privétuin of keuken, maar om een privékamer van binnen, dat je met jezelf kunt zijn. Als dat gevoel me overvalt, helpt het als ik ga wandelen of me omring met lieve vrienden en familie. Maar in de nabije toekomst wil ik weer naar de wereld toe, in plaats van dat de wereld naar mij komt.”

Het moet altijd opgeruimd zijn’

Het is wel even wennen voor Alex Struyker Boudier (47), die sinds een half jaar een schoonheidssalon aan huis heeft. “Van mezelf ben ik al netjes, maar twee of drie keer stofzuigen in de week is zelfs voor mij veel. Het is toch mijn visitekaartje, dit huis. Als het een grote bende is als klanten over de drempel stappen, wekt dat weinig vertrouwen dat ik mijn werk wél netjes doe. Het is een bewuste keuze om hier een salon te beginnen en geen ruimte buiten de deur te huren. Het werk als schoonheidsspecialist is toch intiem en persoonlijk, daar past deze omgeving beter bij. Het is een rustig, evenwichtig huis, waar de meeste mensen zich meteen op hun gemak voelen. Klanten komen binnen in de huiskamer en sommigen lopen uit zichzelf naar de boekenkast of de keuken. Prima, maar ik probeer ze toch vrij snel naar mijn salon boven te loodsen. Die zit naast mijn slaapkamer, waarvan de deur op werkdagen altijd dicht zit. Eerst hingen er foto’s op de overloop boven. Die heb ik weggehaald, dat vind ik toch te privé. Ik heb boven een wc laten bouwen, zodat klanten niet beneden naar mijn eigen wc in de

badkamer hoeven. Daar hang ik ook de was die niet in de droger mag. Klanten komen daar in principe nooit. Mijn huis heeft wel een andere betekenis gekregen sinds ik hier ook werk. Werk en privé vloeien in elkaar over, omdat ik ook regelmatig ’s avonds en in de weekenden werk. Wat ik wel grappig vind om te merken: als ik de deur van de salon dichttrek, is het werk ook écht klaar. Natuurlijk vouw ik ’s avonds nog een was op of doe ik de administratie, maar dat maakt niet uit. De werkdag begint voor mijn gevoel pas weer de volgende ochtend, als de deur van de salon opengaat. Ik ben me wel bewuster geworden van mijn gedrag in en om mijn huis. Klanten kunnen spontaan een afspraak maken, dus het moet in een kwartier opgeruimd kunnen zijn. Als de gordijnen open zijn, kijken ze hier zo naar binnen; dan moeten ze geen vreemde dingen zien. Zo moet ik er bijvoorbeeld alert op zijn dat ik een handdoek omsla als ik vanuit de badkamer naar boven loop.”

www.alexsb.nl